

דרך הדי"ק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

קרח | גיליון 85 | ל' סיון התשפ"ד

סעודה ראשונה

להיזהר מאותה עבירה שמתחפשת למצוה.

לכן אומר משה רבנו לקורח ועדתו, עכשיו שהם באים לחלוק עליו מחלוקת גדולה ביותר והם חושבים שהמריבה והמחלוקת איתו לשם שמיים, נחכה לבוקר ואז יראו איך הם מניחים תפילין האם גם בדבקות, איך הם מתפללים שחרית האם גם בדבקות כמו המחלוקת הזו שהם עושים בדבקות. לאורך יום שלם שיראו האם כל המצוות שלהם זה בדבקות או רק המחלוקת עם משה היא בדבקות. אם רק המחלוקת היא בדבקות, סימן שזה יצר הרע שצובע את העבירה כמצוה המחלוקת עם משה.

וזה יסוד גדול שצריך ללמוד בחיים, אם יש לאדם רצון גדול לעשות איזו מצוה משונה או איזהו דבר משונה, הוא צריך לדעת שאם רק במצוה הזו הוא מתחזק ולא מתחזק במצוות אחרות, זו עצת היצר הרע וצריך להתרחק מאותה מצוה, כי זו עבירה שמצופה כמצוה. אדם צריך להרגיש חיזוק ודבקות בהשם רחבי בכל הדברים ולא חיזוק נקודתי, רק אז יבין שזה רצון השם.

שבט ספר דברים מולם קוראים!

ספר דברים צוות משה רבנו רע"א מהימנא כתקנת האדמו"ר רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

"בְּקֶר וַיֵּדַע כִּי אֵת אֲשֶׁר לוֹ וְאֵת הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֱלֹהֵי" רַק עַל יְדֵי בַחֲיִנַּת כָּל מַעֲשָׂיו וּדְרוֹכּוֹ שֶׁל הָאָדָם נִיתַן לְדַעַת אִם מַעֲשָׂיו לְרַצּוֹן הַשֵּׁם אוֹ לֹא

הואים בפרשה אחרי שקורח ועדתו קמו ועשו את כל המהומה והמחלוקת עם משה רבנו, משה רבנו אומר לקורח ועדתו "בְּקֶר וַיֵּדַע כִּי אֵת אֲשֶׁר לוֹ וְאֵת הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֱלֹהֵי וְאֵת אֲשֶׁר יִבְחַר בוֹ יִקְרִיב אֱלֹהֵי" אומר משה רבנו נחכה לבוקר. נשאלת השאלה מדוע משה רבנו אומר לכולם לחכות לבוקר, למה לא לעמוד עכשיו ולגמור את הכל?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, אומר רבנו הבעל שם טוב הקדוש על הגמרא (שבת עה.) שוחט משום מאי חייב, רב אמר משום צובע. מסביר רבנו הבעש"ט השוחט זה מלאך המוות יצר הרע, כמו שהגמרא אומרת (סוכה נב.) לעתיד לבא מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו. נבוא ונשאל למה צריך לשחוט את היצר הרע, הרי הקב"ה ברא אותו כדי להכשיל את האדם ויצר הרע עושה מה שהקב"ה ציווה אותו, אם כך למה להעניש אותו לעתיד לבוא ולשחוט אותו?

אלא מתרץ רבנו הבעל שם טוב ואומר על פי הגמרא, שהקב"ה ישחט את היצר הרע כי שוחט חייב משום צובע. היצר הרע נברא לעולם כדי לבוא לאדם ולהציע לו לעשות עבירה, לא לשכנע אותו ולצבוע לו העבירה כמו מצוה. על זה שהיצר הרע צובע לאדם את העבירה ומטשטש את הדברים שהאדם יחשוב שמה שעושה זה כמו מצוה, הקב"ה ישחט את מלאך המוות ויעניש אותו. אם יצר הרע היה בא לאדם ומנסה להכשיל אותו בלי לצבוע לו את העבירה כמו מצוה, אז היצר הרע עשה את מלאכתו ולא היה נענש על זה.

וצריך לדעת יסוד גדול, הרבה פעמים האדם חושב שהוא עושה מעשה זה מצוה, אבל זו לא מצוה אלא עבירה ורק מלאך המוות מטשטש וצובע את העבירה כמו מצוה וכך האדם חושב שזו לא עבירה. כדי לדעת האם מה שעושה האדם זו מצוה ודבר אמיתי ולא עבירה שהיצר הרע צובע אותה ולא נכשל וחוטא, על האדם להסתכל בעוד מצוות שהוא עושה, אם האדם מרגיש במצוות שהוא עושה דבקות וחמימות, אהבת השם ורצון השם לעשות עוד מצוות, סימן שגם המצוה הזו היא מצוה ולא עבירה.

אבל אם האדם מרגיש בכל הדברים ירידה וחולשה ביראת שמיים ובעבודת השם, ורק בדבר אחד מסוים הוא מרגיש התעלות ודבקות ורצון לעשות את זה, סימן שזו עבירה שמצופה ביצר הרע כמו מצוה ועל האדם

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

נפש הדי"ק

מתי שאדם כל יום נמצא במחשבות איך לעשות, מה לעשות, כמה לעשות, איפה לעשות, אז אדם כל החיים שלו משותקים, החיים שלו הם חיי מרורים, הוא יכול להיות עשיר, הוא יכול להיות חכם, הוא יכול להיות מושכל אבל כל דבר שהוא עושה מצטער לפני, מצטער באמצע, מצטער אחרי וזה אדם שהולך אחרי המחשבה שלו, אחרי כל מה שזרעו לו בראש, אחרי כל מה שהוא שמע ואחרי כל החרדות והפחדים ועצת היצר הרע. אבל מתי שאדם חי עפ"י התורה הקדושה והוא יודע שהתורה זו תורת השם, "תורת ה' תמימה" (תהילים יט, ח), אדם יודע שדעת תורה זו דעת תורה אמיתית וגם אם הוא רואה דבר לא נוח וגם אם הוא נמצא במצב לא נוח וגם לפני שהוא חושב איך אני אעשה ומה אני אעשה, אבל מתי שהוא משליך הכל על הקב"ה, "השליך על ה' יִבְרַךְ וְהוּא יִכְלֹךְ" (תהילים נה, כג), הוא משליך על הקב"ה, הוא עושה את ההשתדלות שהוא מחויב לעשות, הוא מתפלל את התפילה שצריך להתפלל שלא תצא תקלה תחת ידו, הוא מבקש מהקב"ה "קוּהוּ אֵל ה' חֲזַק וְיִאֲמָר לְבָךְ וְקוּהוּ אֵל ה'" (תהילים כז, יד), הוא מסתכל על הדברים בצורה נבונה, בצורה נכונה, בצורה שהתורה הקדושה ציווה אותנו איך להסתכל.

"ויקח קורח בן יצחק בן קהת בן לוי"

האדם צריך להיות עם אמונה תמימה ושלימה ורק אז יוכל להוסיף אמונה על ידי חקירה

הכבוד וכך על ידי חקירה מגיע לאמונה.

קורח בא ושאל את משה רבנו אם כל הטלית כולה תכלת, שכל דרך האמונה היא על ידי חקירה, האם זה מותר או אסור, ענה לו משה רבנו שזה אסור וחייב גם לבן, אין מציאות של אמונה רק על ידי חקירה אלא חייב אמונה על ידי תמימות מוחלטת בקב"ה, שזה היסוד הראשון של האמונה בהשם.

ובדור הזה צריך לחזק שבעתיים את האמונה בקב"ה, המלחמה של היצר הרע בדור הזה לפגום באמונה ועלינו להישאר תמימים עם הקב"ה ולחנך כך את הילדים לאמונה תמימה, כי המלחמה של היצר הרע זה שהכל יהיה תכלת על ידי חקירה. מלמדים אותנו היום ברחוב כל דבר לחקור ולדרוש, להגיד שאני רוצה להבין, אני רוצה לומר. מתי שזה נכנס בנשמה של האדם, הוא מאבד את התמימות שלו ואת האמונה שלו ואז לא מסתדר לו בראש וכך הוא מאבד את כל עולמו.

לכן עלינו ללכת בדרך של משה רבנו להיות תמימים עם הקב"ה שגם אם יש טלית שכולה תכלת צריך את הפתילים הלבנים שמסמלים על תמימות היסוד של פרשת השבוע זה להתרחק מהמחלוקת ולהיות בתמימות גדולה ביותר בקב"ה.

צריך לדעת שתמימות זה היסוד הגדול, אדם בתמימות שלו יכול להשיג את כל המעלות הגדולות. אנחנו רואים את אבות אבותינו במרוקו שהיו תמימים תמימות גדולה ביותר, לא יודעים כמה ידעו פלפולים או השגות בלימוד הגמרא ובסברות, אבל הם תמימים בתמימות מוחלטת עם הקב"ה שאי אפשר לשער ולתאר ובכוח התמימות הגיעו לדבקות עצומה בקב"ה והשגות עצומות בכל הדברים הגדולים והגבוהים ביותר.

מובא במדרש (במד"ר יח, ג) שקורח עמד והתמודד עם משה רבנו, הקשה קושיות ומרד בכל הדרך של משה רבנו. אחד הדברים שקורח עמד כנגד משה רבנו היה בעניין של הציצית, מתי שקורח שמע את כל ההלכות של הציצית שהקב"ה ציוה את משה רבנו, עמד קורח מול כל עם ישראל ושאל את משה רבנו, ציצית שכולה תכלת האם חייבת בפתילים או לא, ענה לו משה רבנו ודאי שתהיה חייבת בפתילים. צריך להקשות קושיה, מדוע קורח לקח דוקא את המצוה של ציצית ודוקא בה התחכם והתחיל לשאול שאלות את משה רבנו, למה לא מצוות אחרות הרי יש תרי"ג מצוות?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, יש לנו שני סוגים של אמונה בקב"ה. דרך אחת של אמונה שהאדם חוקר ושואל ומתוך החקירה האדם הולך ומתחזק, עולה ומתעלה באמונה בקב"ה. יש דרך שניה של אמונה תמימה בקב"ה, שהאדם מאמין כי גם אבא שלו וגם סבא שלו היו מאמינים בקב"ה, ככה עד אבותינו הקדושים אמונה שלימה ותמימה בקב"ה, אמונה מוחלטת.

ואומרים רבותינו הקדושים שהאדם צריך להאמין בהשם בתחילה אמונה של תמימות מדורי דורות, אחרי שהוא מגיע לאמונה חזקה של תמימות בקב"ה והוא רוצה להוסיף עוד אמונה בחקירה, יוסיף עוד אמונה בחקירה, אבל הבסיס של האמונה צריכה להיות אמונה של תמימות.

ידוע מתי שהייתה האינקוויזיציה וגירוש ספרד, כל האנשים הפשוטים שהיו עם אמונה תמימה נשארו יהודים נאמנים להשם וגם אם הרגו בהם וטבחו בהם, עשו בהם את כל הפרעות הקשות, לא זזו מאמונתם. אבל האנשים שהאמינו בהשם על ידי חקירה, גם אם היו אנשים גדולים בסוף כפרו בקב"ה. מתי שהאדם מבסס את האמונה שלו על ידי חקירה והוא מגיע למצב שמשוה לא מסתדר לו בחקירה, אז האמונה לא מסתדרת וכך ח"ו הוא יורד מהאמונה בהשם.

יהודי צריך לדעת שהאמונה שלו צריכה להיות אמונה תמימה ועוד בדור הזה שהנסינות הם נסינות קשים ולא פשוטים, הרבה פעמים רוב הדברים לא מסתדרים על ידי שכל, לכן צריך שהבסיס יהיה אמונה תמימה ואם רוצים להוסיף אח"כ אמונה על ידי חקירה, יוסיף.

האמונה של קורח הייתה בנויה על ידי חקירה, עינו הטעתו קורח היה רוצה לראות את הכל ולהבין את הכל, לדרוש ולחקור ואילו האמונה של משה רבנו הייתה אמונה תמימה בקב"ה. מצוות ציצית מסמלת את שתי האמונות, אמונה של התמימות בקב"ה "תמים תהיה עם ה' אלהיך" (דברים יח, ג) מבחינת לבן, ואמונה של חקירה מבחינת התכלת, שצריך להסתכל על הפתיל תכלת שמזכיר את הים והים מזכיר את הרקיע והרקיע את כסא

כולנו מצטרפים לקריאת **ספר דברים** בשבת קודש

רפואה
פרנסה
זיווג
מוקד ארצי
8260*

כתנת האדמו"ר
רבנו יאשיהו פינטו שליט"א

ספר דברים צוואת עשה רבנו רביא עדיענא

שניית הדי"ף

שאלה:

כבוד הרב אשתי כל הזמן משפילה ומבזה אותי מה עלי לעשות?

תשובה:

לעניין אישה שהיא קשה עם בעלה זה דבר שהוא לא פשוט, כל דבר שאדם קשה עם השני זה אלימות: אדם שצוּעק, ילד שצוּעק, ילד שמכה, ילד שמרביץ אז יש לילד הזה משהו שמציק לו. אישה שהיא קשה אז סימן שיש לה משהו שמציק לה, אולי היא מחקה את אמא שלה (צריך להסביר לה שזה לא טוב), אולי משהו בנפש מפריע לה ואז היא מתנהגת כך.

אתה נשוי, זה החיים, יש לך ילדים אז לא תפרק ולא תשבור את הדבר שכבר קיים. אדם צריך לרדת לבעיה ויש אנשים שיש להם בעיה, לרדת לבעיה ולנסות לתקן אותה. לרדת לבעיה ולנסות לתקן אותה, אין דבר שהוא בלי סיבה אם השולחן זז מישוה הזוי אותו.

אדם שקשה יש לו סיבה למה הוא קשה, אז אם יש קשה ופעם לא היה קשה והאישה קשה, פתאום קשה - משהו מציק לה, אולי הילדים, אולי הפרנסה, אולי התנהגות שלך, אולי כך, אולי כך, לרדת לשורש של הדברים ואפשר לפתור את הדברים.

דברים יוצאים מן הכלל ודאי שיש דברים יוצאים מן הכלל אבל בן אדם צריך להיות בתבונה, להסתכל על הדברים בתבונה וכל דבר אדם צריך לדעת שכל בעיה שיש או שזה תיקון או שזה בעיה שהיא ניתנת לפתרון ורק אתה לא יורד לעומק של הדברים לפתור את הבעיה, אתה משאיר את זה קיים ואתה עוד מוסיף ועוד נלחם נגד זה ועוד מעלה את האש עם זה וזה לא דברים טובים.

"רב לכם בני לוי"

אדם יכול להיות פיקח אבל לא חכם כי חכמה זה רק עם יראת השם

בפרשת השבוע אנו מוצאים שמשה רבנו עומד ואומר לקורח ועדתו "רב לכם בני לוי" ורש"י במקום מפרש ואומר וקרח שפיקח היה מה ראה לשטות זו, עינו הטעתו ראה שלשלת גדולה יוצאה ממנו שמואל ששקול כנגד משה ואהרן אמר בשבילו אני נמלט. הכוח שהיה לקורח והשטות הזו לקום כנגד משה רבנו רעיא מהימנא היה שראה את שמואל הנביא שעליו כתוב "מִשָּׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו וְשִׁמְשׁוֹן בְּלִקְוֵי נְשָׁמוֹ" (תהלים צט, ו) ששקול כמשה ואהרן יוצא מחלציו וזה נתן לו את הכוח לקום ולריב כנגד משה רבנו. צריך להקשות קושיה, למה רש"י אמר קורח שפיקח היה, יותר נכון לומר קורח שחכם היה, מדוע אמר בלשון שפיקח היה?

אלא אולי אפשר לומר כך, חכמה זה דבר שמורכב מכמה דברים ואחד מהדברים זה יראת השם. אם אין יראת השם, אי אפשר להגיע לחכמה גדולה. דוד המלך אומר "יְרֵאָתִי חֲכָמָה יְרֵאָתִי ה'" (תהלים קיא, י) הראשית של החכמה והיסוד הראשון שמרכיב את החכמה זה יראת השם, חכמה בלי יראת השם זו לא חכמה. אולי האדם פיקח אבל לא חכם, לחכמה צריך יראת השם. על חכמה בלי יראת השם כתוב "וְכָל חֲכָמָתָם תִּתְּבַלֵּעַ" (תהלים קז, כז), זו לא חכמה אמיתית ויציבה, חכמה שלא תוביל לאף מקום.

אם כך קורח היה פיקח ולא חכם כי קם לריב עם משה רבנו, פיקחות בלי חכמה לא תוביל את האדם לאף מקום. אדם יכול להיות פיקח או ערמומי, אבל זו לא חכמה. להשיג דבר עם פיקחות או ערמוניות זה דבר לא יציב, דבר שלא יהיה לאורך זמן ובסוף יפול. הפיקחות של קורח הביאה אותו לחורבן והרס, לכן אם אדם חושב שהוא חכם צריך לשים נדבך ראשון בחכמה וביראת השם, ואז תהיה יציבות בחכמה והמעשים שהוא יעשה חכמים.

"וְכָל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סָבִיבֵתֵיהֶם נָסוּ לְקֹלָם כִּי אָמְרוּ פֶן תִּבְלַעֲנוּ הָאָרֶץ" קורח נבלע חי באדמה כי לא כיבד תלמיד חכם וכפר בתורה שבע"פ

הגמרא מספרת (סנהדרין קי.) על רבה בר בר חנה שפעם אחת פגש אותו סוחר ישמעאלי שאמר לו שיראה לו את בלועי קורח. לקח אותו סוחר את רבה בר בר חנה למדבר והראה לו שני חורים באדמה שמהם יצא הרבה עשן ואמר שכל החודש שומעים שהם נשרפים באש ופעם בחודש יש להם עצירה ושומעים אותם צועקים משה ותורתו אמת והן בדאין. נבוא ונשאל מה העניין של שני החורים ושל הצעקות משה אמת ותורתו אמת?

אלא התורה הקדושה אומרת לנו "וְכָל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סָבִיבֵתֵיהֶם נָסוּ לְקֹלָם כִּי אָמְרוּ פֶן תִּבְלַעֲנוּ הָאָרֶץ", מתי שהאדמה נפתחה וקורח ראה שעומד להיבלע באדמה התחיל מיד לחזור בתשובה ולצעוק משה אמת ותורתו אמת ואנו בדאין. מתי שכולם שמעו את קורח צועק ומתחיל לחזור בתשובה, נסו לקולם מהקול של קורח שצעק משה אמת ותורתו אמת, כולם כבר התחילו לברוח כי הבינו שיש בעיה.

וקורח מת דוקא במיתה זו, כי הגמרא אומרת (שבת פח.) שבמתן תורה הקב"ה כפה על בני ישראל את ההר כגיגית ואמר להם שאם יקבלו את התורה מוטב ואם לא שם תהא קבורתכם. נקשה בני ישראל הרי אמרו נעשה ונשמע, אם כך על מה כפיית ההר כגיגית?

אלא בני ישראל אמרו נעשה ונשמע על תורה שבכתב ולא על תורה שבעל

פה. ומי שמקבל רק תורה שבכתב ובלי תורה שבעל פה זה לא נחשב. אז כפיית ההר כגיגית היא גם על התורה שבעל פה. קורח כפר בתורה שבעל פה כמו שמואל במדרש (במד"ר יח, ג) קִפְץ קִרְחַ וְאָמַר לְמֹשֶׁה טְלִית לְשָׁפְלָה תִּקְלַת מִהוּ לְשָׁתְהָא פְּטוּדָה מִן הַצִּיצִית? ובגלל שכפר בתורה שבעל פה נענש שיהרר כגיגית ירד עליו, לכן נבלע בתוך האדמה.

לכן כל אדם שלא מכבד תלמידי חכמים ראוי הוא להיקבר חי, כמו קורח ועדתו שלא כיבדו תלמיד חכם את משה, כי הרי קורח לא חלק על הקב"ה ולא חלק על התורה שבכתב, אלא חלק על משה ולכן גם אומר משה אמת שזה מסמל את תורה שבע"פ ועל פי זה יובן ששני החורים שיצאו במדבר זה אחד כנגד תורה שבע"פ והשני כנגד תורה שבכתב.

סגולות הרי"ף

הכוח של סעודת מלווה מלכה, של סעודה רביעית, הוא כוח גדול ביותר. אדם ישתדל לעשות נטילת ידיים, גם אם הוא אוכל קצת, נטילת ידיים יש בזה כוח גדול.

כתוב שאישה בהריון זה מציל אותה מפתקא דחווה. כתוב שאדם שאדם שכעסן זה מוריד לו את הכעס, לא צריך לקחת כדור של כעס, אפשר ללכת ולאכול סעודה רביעית וזה ירגיע אותך שלא תהיה כעסן.

מבחר ברכונים ותפילות ניתן להזמין עם הטבעה אישית

054-5326958

להזמנות: *8260 | 058-5026955

ברגע אחד אתה יכול לעלות למקום הגבוה ביותר ולמקום הגדול ביותר

עד יוסף הצדיק שהיה בבית האסורים כל יהודי שהיה בצרה או אדם שהיה בבעיה, הוא היה צריך אחר כך אחר כך, אחרי הבעיה, לעלות לאט, לאט, לאט, לאט, לאט חזרה למקום שהוא היה.

היית למעלה, נפלת, אתה צריך לעלות בשלבים. כמו שכתוב בתורה הקדושה (בראשית מא, יד) "וַיִּשְׁלַח פָּרְעֹה וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף וַיְרִיצֵהוּ מִן הַבּוֹר וַיַּגְלַח וַיַּחְלֶף שְׂמֹלְתָיו וַיָּבֵא אֶל פָּרְעֹה", מיוסף הצדיק שיצא מבית האסורים בראש השנה וברגע אחד, אפילו שערות הוא לא הסתפר שלוש עשרה שנים, ברגע אחד הרימו אותו מבית סוהר, להיות משנה למלך שנאמר (שם, מ-מא) "אֵתָה תִּהְיֶה עַל בֵּיתִי וְעַל פִּיךָ יִשָּׁק כָּל עַמִּי רַק הַכֶּסֶף אֲגַדֵּל מִמֶּךָ. רְאֵה נָתַתִּי אֵתְךָ עַל כָּל אֶרֶץ מִצְרָיִם", מאז נהיה בעם ישראל שגם אם אתה נמצא בתחתית התחתית, למטה, למטה, למטה, ברגע אחד אתה יכול לעלות למקום הגבוה ביותר ולמקום הגדול ביותר. אין יהודי שאצלו צריך שלבים לעלות, אתה יכול להיות במקום הנמוך ביותר היום ומחר כמו יוסף הצדיק להיות המשנה למלך של ארץ מצרים.

יהודי שישן בלילה וחושב שגם מחר הוא יקום מסכן, הוא טועה במחשבה שלו. והטעות במחשבה שלו מביאה אותו לחוסר אמונה והחוסר אמונה הזה מביא עליו מעצורים וברגע שאדם בגדלות המוחין וחושב על הכל בגדלות המוחין, אז גם אם אתה היית שתיים עשרה שנים בבית האסורים ואתה ברגע אחד יוצא, אתה יכול להגיע לגדלות המוחין.

אדם צריך לדעת לשים גבול גם לעצמו וגם לאחרים

הדברים של הבן אדם הם שלו וכל אחד צריך שמה ששליך שלך ומה ששלי שלי, כל אחד צריך את הדברים שלו אצלו. אתה רוצה להיות בעל חסד לתת לכולם, אז מראש תאמר הדברים האלה כולם יכולים להשתמש בהם בלי רשות, והדברים האלה צריך כן רשות. אדם צריך לשים גבול גם לעצמו וגם לאחרים בדברים, מה שלו ומה של חבירו, מה מרשה להשתמש ומה הוא לא מרשה להשתמש.

יש בן איש חי שאומר משל גדול, הבן איש חי מספר ואומר שפעם אחת היה איזה עשיר שהעשיר הזה הלך מחוץ לעיר על הסוס שלו, פתאום הוא רואה איזה אדם בלי רגליים, זרוק על הריצפה אוסף צדקה. אותו עשיר עצר יד מהסוס, נתן לו צדקה ושאל אותו אם הוא רוצה ללכת לאיזה מקום? אותו אדם שהיה בלי רגליים, היה עני גדול אמר לו כן, תיקח אותי לעיר. אותו עשיר היה בעל לב טוב, ירד מהסוס והעלה אותו על הסוס נתן לו להחזיק את המו" שכות, והוא החזיק את הסוס וגרר את הסוס לעיר. הגיעו לעיר, אותו עשיר אומר לעני תרד מהסוס הנה הבית שלך, רד.

אמר לו אותו עני לא, זה סוס שלי איך סוס שלך? אני עשיתי לך חסד לפני עשר דק' לקחתי אותך מחוץ לעיר שהיית זרוק על הריצפה, אמר לו לא זה סוס שלי, הלכו שניהם לבית הדין. בית הדין אמרו לאותו עשיר כולנו יודעים שאתה איש טוב, הסוס שלך אבל הוא מחזיק את המושכות, מי שמחזיק במושכות הוא בעל הבית. תהיה טוב כמה שתהיה, אל תתן את המושכות למישהו אחר, ברגע שאתה נותן את המושכות למישהו אחר, אתה לא יכול לדעת מה יקרה עם אותו אדם. אדם מחזיק את המושכות, זה דבר לא טוב. לכן כל אדם, מה ששליך שלך, תשים לו גבול. מה ששליך ואתה רוצה שכולם ישתמשו או מסכים שכולם ישתמשו, מראש תאמר כולם יכולים להשתמש, צריך לבקש רשות לא צריך לבקש רשות, זה שלי זה לא שלי, טוב לשים את הגבול לכל דבר, זה דבר שהוא בריא. אם החיים של האדם הפקר והאדם פותח את הכל, הכל הפקר ויכול להיות לזה הרבה מכשולים. לכן תשים זה שלי עם רשות, זה שלי בלי רשות, לשים את הדברים האלה.

מחפשים ישועות בחיים? בואו וזכו את הרבים!

054-5326958

להזמנת הקונטרסים על פרשיות השבוע:
*8260 | 052-5106510